

Arrest

nr. 159 260 van 23 december 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
                      2. X
                      3. X
                      4. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 29 april 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt. Deze beslissing werd op 9 april 2013 aan verzoekers ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat Mr. A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 februari 2009 dienden verzoekers een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 30 juni 2009 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna verkort het CGVS) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers. Tegen deze beslissingen dienden verzoekers beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, (hierna verkort de Raad), die op 27 januari 2010 bij arrest nr. 37.684 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers heeft geweigerd.

Op 5 oktober 2009 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 10 november 2009 diende tweede verzoekster een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Op 26 mei 2011 verklaarde de gemachtigde verzoekers aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet ongegrond.

Op 20 juni 2011 diende tweede verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Op 7 september 2011 verklaarde de gemachtigde zowel tweede verzoeksters eerste aanvraag als haar tweede aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk, met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 24 oktober 2011 diende tweede verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Op 17 januari 2012 verklaarde de gemachtigde deze derde verblijfsaanvraag onontvankelijk.

Op 25 januari 2012 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte aan verzoekers van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*quinquies*).

Op 26 maart 2012 dienden verzoekers een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Op 19 juni 2012 verklaarde de gemachtigde verzoekers vierde aanvraag onontvankelijk.

Op 5 juni 2012 dienden verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 11 juli 2012 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 23 juli 2012 dienden verzoekers een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Op 17 september 2012 verklaarde de gemachtigde deze vijfde verblijfsaanvraag van verzoekers onontvankelijk. Deze beslissing werd op 28 januari 2013 ingetrokken.

Op 22 februari 2013 bracht de arts-adviseur een medisch advies uit, stellende dat de ingeroepen ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9*ter*, §1 van de Vreemdelingenwet.

Op 28 februari 2013 verklaarde de gemachtigde de vijfde verblijfsaanvraag van verzoekers onontvankelijk.

Op 7 december 2012 dienden verzoekers een zesde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Op 13 maart 2013 en 21 maart 2013 bracht de arts-adviseur een medisch advies uit, respectievelijk voor eerste verzoeker en vierde verzoeker, stellende dat de door verzoekers ingeroepen ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9*ter* §1 van de Vreemdelingenwet.

Op 26 maart 2013 verklaarde de gemachtigde de zesde verblijfsaanvraag van verzoekers onontvankelijk.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 07.12.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

S., G. (...),

H., N. (...)

+ kinderen

S., D. (...)

S., N. (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Voor verzoeker S., G.:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-attaché d.d. 13.03.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Voor verzoeker S., N.:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-attaché d.d. 21.03.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vgevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."

Op 13 mei 2013 verklaarde de gemachtigde verzoekers tweede aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk, met bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder merkt op in de nota dat vierde verzoeker geboren werd op 3 maart 1999 en derhalve minderjarig is. Hij stelt dat uit het verzoekschrift niet blijkt dat vierde verzoeker wordt vertegenwoordigd door zijn ouders, zodat het beroep voor zover het is ingediend door een minderjarige onontvankelijk is.

De Raad stelt vast dat vierde verzoeker inderdaad minderjarig was op het moment dat onderhavig beroep bij de Raad werd ingediend en dat uit het verzoekschrift niet blijkt dat eerste en tweede verzoeker optreden in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van hun minderjarig kind.

De Raad is echter van oordeel dat vierde verzoeker, op het moment dat het onderhavig beroep werd ingediend, geen *infans* meer was en over het vereiste onderscheidingsvermogen beschikte, terwijl beslissingen genomen met toepassing van de Vreemdelingenwet beslissingen zijn die persoonlijke rechten aanbelangen. Bijgevolg wordt de exceptie van onontvankelijkheid opgeworpen door verweerder verworpen en is het annulatieberoep ingesteld door vierde verzoeker ontvankelijk (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 28 december 1998, nr. 77.847; RvS 13 mei 2002, nr.106.508).

4. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging.

Zij lichten dit middel toe als volgt:

"Kennelijk gebrek aan materiële en formele motivering in strijd met het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, met name het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheid, schending van artikel 3 E.V.R.M. en schending van het recht van verdediging.

De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering die op de tegenpartij rust, vast, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St, nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekende partij meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekende partij vordert dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig;

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar het advies van de arts-geneesheer die uiteenzet dat er geen sprake is van een direct levensbedreigende aandoening met vermelding dat de gezondheidstoestand niet kritiek is en er dus niet voldaan is aan de wettelijke voorwaarden.

Verzoekende partij kan niet akkoord gaan met een dergelijke stéréotypé afwijzing van haar verzoek tot regularisatie, terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van het art. 9 ter §1 van de Vreemdelingenwet ruimer is dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn.

Er is dan geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekers niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.

Om een verblijf te bekommen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen.

(Zie BROUCKAERT S., "Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is.

(zie bv. Kort.ged. Brussel, 13mei1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373).

De Raad van State voegt hieraan toe: "ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de santé, mais bien sa gravité et la constance de soins qu'il appelle."

(zieRVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is."

Verzoekers kunnen de verwerende partij volgen dat zij de aanvraag onontvankelijk verklaart op grond van par. 3 4° dat stelt: 4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Verzoekende partij stelt echter wel vast dat verwerende partij het spel niet op een eerlijke wijze speelt.

Verzoekende partij stelt vast dat artikel 9 §1 bestaat uit twee delen:

- lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

- wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Verzoekende partij vraagt zich af of verwerende partij tevens onderzocht heeft of er een adequate behandeling mogelijk is hun land van herkomst.

Blijkbaar maakt de Dienst Vreemdelingenzaken zich er gemakkelijk vanaf door enkel te stellen dat de ziekte van verzoekende partij volgens het medische dossier, geen reëel risico inhoudt voor zijn leven of de fysieke integriteit.

Verzoekende partij stelt zich terecht de vraag 'waarom'.

In het verzoekschrift staat duidelijk de ernst van de aandoening vermeld.

De vraag die verzoekende partij zich stelt is 'waarom' de ziektes van S.G. en S.N. geen aandoeningen zijn die een reëel risico inhouden voor hun leven.

Ook een blik op de gesloten omslag alwaar 'het waarom' zou moeten worden verhelderd brengt geen verheldering.

De arts attaché stelt in zijn schrijven in de gesloten omslag enkel dat de aandoeningen niet kunnen beschouwd worden als direct levensbedreigende aandoeningen. Opnieuw hier ontbreekt het 'waarom'.

Er wordt ook in het schrijven van de arts-attaché niet uitgelegd 'waarom'.

Verzoekers stellen aldus terecht vast dat de raad voor vreemdelingenbetwistingen eveneens kan vaststellen dat er aan de materiële motiveringsplicht niet is voldaan.

De motieven, zijnde het waarom, dienen in de beslissing te worden veruitwendigd.

Verzoekende partij heeft een medisch attest voorgelegd en heeft de aandoening in het bijhorend verzoekschrift uitvoerig beschreven.

Doch enkel motiveren dat de aandoening niet levensbedreigend is zonder uit te leggen waarom deze niet levensbedreigend is, kan de toets met artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering niet doorstaan.

Deze uiterst beperkte motivering druist in met wat hoger werd gesteld, namelijk dat de motivering van een beslissing evenredig moet zijn met het belang ervan. In casu heeft deze beslissing voor verzoekende partij zeer verstrekkende gevolgen daar deze oordeelt over het verblijf van verzoekende partij.

Deze uiterst summiere motivering van DVZ staat dan ook in contrast met het belang van de beslissing voor verzoekende partij.

Bovendien is het zo dat wanneer een bestuur een discretionaire bevoegdheid heeft in het nemen van beslissingen, deze uitgebreider gemotiveerd dienen te worden.

Gezien verzoekende partij de motieven niet begrijpt die dienst vreemdelingen aanvoert en verzoekers aldus niet in staat stelt te begrijpen op welke feitelijke gegevens de bestreden beslissing haar steun vindt, is er derhalve NIET voldaan aan de motiveringsplicht.

Een rechtshandeling die niet voldoet aan de motiveringsplicht zoals vermeld in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen maakt deze handeling nietig gezien dit een schending is van een substantiële vormvereiste.

Het middel is derhalve ernstig.

Er is echter meer...

Verzoekende partij heeft hierboven al gesteld dat de dienst vreemdelingenzaken het spel niet ernstig en eerlijk speelt.

De dienst vreemdelingenzaken wenst haar beslissing juridisch te motiveren door te verwijzen naar artikel 9 §1 van de Vreemdelingenwet door te stellen dat de aandoening van verzoekende partij niet beschouwd kan worden als direct levensbedreigend.

Stel dat verzoekende partij dit nog zou kunnen volgen - quod non - dan gaat artikel 9 §1 van de Vreemdelingenwet nog verder. Er dient echter ook nog gekeken te worden of er wel een mogelijkheid is tot behandeling in het land van herkomst van verzoekende partij.

Verzoekende partij stelt vast dat de bestreden beslissing met geen woord rept over de mogelijke behandeling. Niettemin is er in het verzoekschrift uitgebreid gemotiveerd dat de behandeling die verzoekende partij dient te volgen, zijnde medicatie, problematisch wordt in hun land van herkomst gezien dat land met een tekort aan geneesmiddelen zit.

Niettemin stelt artikel 9 §1 1 juncto §4 van de Vreemdelingenwet dat ook de toegang tot de medicatie dient te worden nagegaan eveneens in de ontvankelijkheidsfase.

Indien verzoekende partij niet aan de nodige medicijnen kan geraken, wat zij duidelijk in het verzoekschrift heeft opgeworpen, dan lijdt verzoekende partij uiteraard wel aan een aandoening die levensbedreigend is, zoals vermeld in artikel 9 ter§ 1.

Op heden, hier ten lande, is de aandoening niet meer levensbedreigend gezien verzoekende partij toegang heeft tot de nodige geneesmiddelen. Doch de vraag stelt zich of zij deze toegang hebben in hun thuisland. Zoals hierboven beschreven is dit niet aan de orde.

De dienst vreemdelingenzaken dient eveneens te motiveren indien zij de aanvraag onontvankelijk wenst te verklaren of verzoekende partij een levensbedreigende aandoening heeft of niet op heden dit verband houdt met het feit of hij hier ten lande toegang heeft tot de nodige geneesmiddelen.

De dienst vreemdelingenzaken heeft het nagelaten om ook maar op enige wijze na te gaan of er een toegang bestaat in het land van herkomst van verzoekende partij tot de nodige medicijnen en indien zij terugkeren naar hun land van herkomst, alwaar er geen toegang is tot medicijnen, de aandoening niet als levensbedreigend zal worden beschouwd.

Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 in samenlezing met artikel 62 Vw heeft tot doel dat de bestuurde, zelfs als de beslissing niet wordt aangevochten, hem in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat er kan worden beoordeeld of er aanleiding bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Artikel 2 en 3 van de voormelde wet verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overweging op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze.

Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de beslissing.

Gezien er geen enkele motivering is omtrent de toegang tot de gezondheidszorg staat deze summiere motivering niet evenredig met het belang ervan.

Deze beslissing heeft voor verzoekende partij wel heel verstrekkende gevolgen gezien hun verblijf ervan afhangt.

Ook hier is het middel derhalve gegrond en is niet voldaan aan de nodige motiveringsplicht."

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt hetzelfde voor beslissingen genomen in het kader van de Vreemdelingenwet. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan ze werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan zij werd genomen. Zo wordt in de bestreden beslissing duidelijk gesteld dat de verblijfsaanvraag van verzoekers op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Vervolgens wordt zowel voor eerste als voor vierde verzoeker verwezen naar artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet en wordt uiteengezet, met verwijzing naar het medisch advies dat onder gesloten omslag bij de bestreden beslissing werd gevoegd, dat de arts-adviseur in dat advies heeft uiteengezet dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van dat artikel, die aanleiding kan geven

tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Meer bepaald wordt voor eerste en vierde verzoeker door de arts –attaché vastgesteld dat de aandoening actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of verblijf.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Verzoekers betwisten dat in de bestreden beslissing afdoende is gemotiveerd waarom de gemachtigde de verblijfsaanvraag niet ten gronde zou moeten beoordelen. Zij menen dat in hun verblijfsaanvraag duidelijk de ernst van hun medische aandoeningen werd vermeld, maar dat uit de bestreden beslissing niet blijkt waarom deze medische aandoeningen geen reëel risico zouden inhouden voor het leven van verzoekers. Ook uit het medisch advies van de arts-attaché blijkt dit niet volgens verzoekers, nu deze zich ertoe zou hebben beperkt vast te stellen dat deze aandoeningen niet kunnen worden beschouwd als direct levensbedreigende aandoeningen. Verzoekers menen dat het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ruimer is dan enkel ziekten die onmiddellijk levensbedreigend zijn en dat dit artikel niet correct werd toegepast, nu de arts-adviseur niet heeft onderzocht of hun aandoeningen levensbedreigend zouden zijn of een onmenselijke behandeling zouden vormen indien hun behandeling niet kan worden verdergezet. Verzoekers achten hierdoor niet alleen de formele, maar ook de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het afdoende karakter van de motivering en de beweerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel moeten worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen, *in casu* artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dat verzoekers eveneens geschonden achten.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling,

gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

(...)"

Wat eerste verzoeker betreft, blijkt uit het administratief dossier dat hij in zijn verblijfsaanvraag heeft aangevoerd te lijden aan een post-traumatisch stresssyndroom (of *post-traumatic stress disorder*, hierna verkort PTSD) en ter staving daarvan een standaard medisch getuigschrift toevoegde waarin wordt geattesteerd dat hij vermoedelijk aan deze aandoening lijdt.

In haar medisch advies van 13 maart 2013, dat samen met de bestreden beslissing onder gesloten omslag aan verzoekers werd bezorgd en waarop de bestreden beslissing volledig steunt, concludeerde de arts-adviseur aangaande deze aandoening op grond van dit standaard medisch getuigschrift als volgt:

"Geachte mevrouw,
S., G. (...)

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 07.12.2012. De in het standaard medisch getuigschrift d.d. 20/11/2012 beschreven aandoening houdt actueel geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene.

Aangehaalde aandoening betreft:

Vermoeden van PTSD:

Betrokkene krijgt hiervoor een symptomatische behandeling met een antidepressivum. Dergelijke behandeling heeft geen invloed op de evolutie (die zowel negatief als positief kan zijn) van deze aandoening.

Geen hospitalisaties en/of medische interventies te weerhouden.

Uit de bovenvermelde gegevens concludeer ik dat op louter medische gronden een terugkeer naar het land van herkomst geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling indien aldaar geen adequate behandeling bestaat.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.

Hoogachtend,

Dr. P., Arts-attaché"

De Raad stelt vast dat uit dit medisch advies voldoende duidelijk blijkt waarom de arts-adviseur op grond van het standaard medisch getuigschrift meende dat eerste verzoekers PTSD geen actueel risico inhoudt voor diens leven of fysieke integriteit. Dergelijk risico wordt immers ook geenszins aangehaald in dit getuigschrift, waarin slechts wordt geattesteerd dat eerste verzoeker vermoedelijk lijdt aan PTSD, voortdurend terugdenkt aan de gebeurtenissen die daartoe aanleiding gaven en nachtmerries heeft en slaapproblemen ondervindt. Hoewel in het standaard medisch getuigschrift van 20 november 2012 weliswaar wordt gesteld dat deze symptomen eventueel zouden kunnen verergeren bij een terugkeer naar het land van herkomst, wordt door verzoekers behandelende arts nergens een actueel risico voor het leven of de fysieke integriteit beschreven, ook niet wanneer de behandeling zou worden stopgezet, zoals verzoekers nochtans beweren.

Wat de behandeling betreft, wijst de Raad op vaststaande rechtspraak van de Raad (RvV AV 12 december 2014, nrs. 135.035; 135.037; 135.038; 135.039) en de Raad van State (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961 en RvS 28 november 2013, nr. 225.633) die duidelijk stelt dat de bescherming die wordt geboden door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ruimer is dan de bescherming geboden door artikel 3 van het EVRM. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bevat immers eveneens het luik dat moet worden nagegaan of er sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van gewoonlijk verblijf. De Raad volgt dan ook in het geheel niet de tegenovergestelde redenering

van verweerder, die in de nota het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet integraal verbindt met de "hoge drempel" van artikel 3 van het EVRM. De Raad stelt echter vast dat de arts-adviseur in haar advies wel degelijk heeft onderzocht, zonder daarbij het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te beperken tot dat van artikel 3 van het EVRM, of de aandoening geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van gewoonlijk verblijf.

De Raad wijst er in dat opzicht op dat in het standaard medisch getuigschrift slechts wordt vermeld dat eerste verzoeker wordt behandeld met een antidepressivum op basis van mirtazapine. Hierover heeft de arts-adviseur in haar advies gesteld dat dergelijke symptomatische behandeling met een antidepressivum geen invloed heeft op de evolutie (die zowel negatief als positief kan zijn) van deze aandoening. Verzoekers weerleggen dit onderdeel van de motivering niet in hun verzoekschrift en laten dit zelfs geheel onverlet. Zij beperken zich tot een theoretisch betoog aangaande het levensbedreigend karakter van de aangevoerde aandoeningen indien deze onbehandeld blijven, terwijl dit geen steun vindt in het door hen voorgelegde standaard medisch getuigschrift van dokter D.G. van 20 november 2012. Nu de arts-adviseur van mening was dat geen behandeling nodig is daar de in België gekregen behandeling geen invloed zou hebben op de evolutie en verzoeker dit element onbetwist laat, diende zij evenmin in te gaan op het bij de aanvraag gevoegde bericht over de beperkte beschikbaarheid van zorgen voor psychische problemen in Armenië. Ten overvloede stelt de Raad nog vast dat deze informatie dateert van 21 oktober 2004, wat niet kan beschouwd worden als actuele informatie teneinde een gebrekkige verzorging van psychisch zieken in Armenië aannemelijk te maken.

Uit het geheel van deze elementen blijkt dan ook niet dat de arts-adviseur zou hebben nagelaten om te onderzoeken hoe de aandoening van eerste verzoeker zou evolueren indien zijn huidige medische behandeling zou worden stopgezet, zoals verzoekers aanvoeren, en met name of deze aandoening een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van gewoonlijk verblijf. Verzoekers maken meer algemeen met hun kritiek niet aannemelijk met welke elementen uit de verblijfsaanvraag de arts-adviseur rekening had dienen te houden of omtrent welke elementen zij had dienen te motiveren. De beoordeling van de arts-adviseur komt de Raad dan ook niet onredelijk of onzorgvuldig over.

Wat vierde verzoeker betreft, blijkt uit het administratief dossier dat in de verblijfsaanvraag slechts zeer summier werd ingeroepen dat zijn medische toestand "alsmaar verergerd". Uit het standaard medisch getuigschrift blijkt dat hij lijdt aan overgewicht en een afwijking in zijn levertesten, wat het risico verhoogt op cardiovasculaire risico's, diabetes en levercirrose, maar dat deze aandoening door wijzigingen in het dieet onder controle kon worden gebracht. Uit een radiologisch attest dat als bijlage bij de aanvraag werd gevoegd blijkt een vermoeden van een matig vergrootte lever, en daarnaast geen andere anomalieën.

In haar medisch advies van 21 maart 2013, dat eveneens samen met de bestreden beslissing onder gesloten omslag aan verzoekers werd bezorgd en waarop de bestreden beslissing volledig steunt, concludeerde de arts-adviseur op grond van deze attesten als volgt:

*"Geachte mevrouw,
S., N. (...)*

Artikel 9ter §3 - 4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 07.12.2012.

De in het standaard medisch getuigschrift d.d. 04/12/2012 en de bijlage d.d. 19/11/2012 beschreven aandoeningen houden actueel geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene.

Aangehaalde aandoening betreft:

Metabole stoornis:

Het betreft een dyslipidemie (cholesterol, triglyceriden...) en geassocieerd met leversteatose (vervetting van de lever), een sterk verhoogd BMI, en obesitas. De therapie bestaat in eerste instantie uit dieet in combinatie met lichaamsbeweging om het overgewicht te reduceren. Uit het SMG blijkt dat er in 2011 reeds grote diëtische maatregelen voorgeschreven werden. Desondanks is er nog steeds een veel te hoog BMI.

Dit probleem is niet onmiddellijk levensbedreigend.

Vooraleer over te gaan tot medicamenteuze behandeling wordt van de patiënt verwacht dat die de nodige inspanningen levert om te vermageren. De betrokkene staat niet onder medicamenteuze

behandeling. Uit de bovenvermelde gegevens concludeer ik dat een terugkeer naar het thuisland, gezien vanuit medisch perspectief, geen reëel risico vormt op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er daar geen adequate behandeling bestaat.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.

Hoogachtend,

Dr. P., Arts-attaché”

Ook uit dit medisch advies blijkt voldoende duidelijk waarom de arts-adviseur op grond van het standaard medisch getuigschrift en de bijlage meende dat vierde verzoekers aandoening geen actueel risico inhoudt voor het leven of de fysiek integriteit. Ook hier wordt dergelijk risico immers ook geenszins aangehaald in de voorgelegde attesten, waarin slechts wordt gewezen op de cardiovasculaire risico's en het risico op diabetes en cirrose indien vierde verzoeker de maatregelen aangaande zijn dieet niet zou volhouden. Wat de behandeling betreft, wordt in het standaard medisch getuigschrift bovendien expliciet gesteld dat medicatie momenteel tegenaangewezen is, zodat de arts-adviseur in haar advies hierover in redelijkheid kon concluderen dat vierde verzoeker niet onder medicamenteuze behandeling staat en dat vooraleer daartoe over te gaan van hem wordt verwacht de nodige inspanningen te leveren om te vermageren. Dit wordt door verzoekers ook niet betwist. Ook hier blijkt uit het geheel van deze elementen dan ook niet dat de arts-adviseur zou hebben nagelaten om te onderzoeken hoe de aandoening van vierde verzoeker zou evolueren indien zijn huidige medische behandeling zou worden stopgezet. Verzoekers maken verder ook hier meer algemeen met hun kritiek niet aannemelijk met welke elementen in het standaard medisch getuigschrift en het radiologisch attest de arts-adviseur rekening had dienen te houden, of omtrent welke elementen zij nog had dienen te motiveren. De beoordeling van de arts-adviseur komt de Raad dan ook niet onredelijk of onzorgvuldig over en evenmin blijkt dat de bestreden beslissing op dit punt niet afdoende werd gemotiveerd. Een onderzoek of vierde verzoeker in Armenië over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken diende dan ook redelijkerwijs niet te gebeuren, nu hij zelfs niet onder behandeling staat in België.

De Raad heeft de indruk dat verzoekers zijn voorbij gegaan aan de inhoud van de adviezen en enkel hebben gefocust op het bepaalde in de bestreden beslissing. Deze beslissing verwijst echter uitdrukkelijk naar het advies van de ambtenaar geneesheer, deze laatste is degene die conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de beoordeling maakt of verzoekers lijden aan een ziekte zoals bedoeld in paragraaf 1. De gemachtigde is door deze beoordeling gebonden (RvS 11 juni 2013, nr. 223.806) en de Raad is ertoe gehouden gezamenlijk de motieven van de bestreden beslissing en van de adviezen te onderzoeken (RvS 20 januari 2014, nr. 117.201).

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen of van de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht, gelezen in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, blijkt niet.

Waar verzoekers nog de schending van artikel 3 van het EVRM en van de rechten van verdediging aanvoeren, laten zij na uiteen te zetten op welke wijze deze bepaling enerzijds en dit rechtsbeginsel anderzijds door de bestreden beslissing zou worden geschonden, zodat deze onderdelen van het middel niet op ontvankelijke wijze werden aangevoerd.

Het enig middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,
mevr. S. LANSSENS,

De griffier,

S. LANSSENS

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
toegevoegd griffier.

De voorzitter,

A. MAES